

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ἐν Κων]πόλει Γρ. 30
 ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις » 40
 ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. 10

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ
 ΡΙΦΑΑΤ ΧΑΝ Αρ. 15
 ΜΟΥΜΧΑΝΕ - ΓΑΛΑΤΑ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἐκαστον φύλλον Γρ. 1.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

“ΤΟ ΠΕΤΡΑΔΑΚΙ,”

Τοῦ Μαλακάση

Μιά φορὰ κι ἕναν καιρὸ, εἴτανε ἕνας τόπος στὸν ουρανὸ, και στὸν τόπο ἐκεῖνο, εἴτανε ἕνα ζῶο, και το ζῶο ἐκεῖνο, εἴτανε ἕνας βασιλιάς—ο βασιλιάς του τόπου ἐκεῖνου. Ἐνας βασιλιάς ἐγωιστῆς και παράξενος που δέφτερο δεν ἔκαμεν η φύση. Ἐνας βασιλιάς που πέθαινε και πάλι ξαναγινότανε — που γίνηκε μαζί με το βασίλειο του—που δεν εἶχε βασίλισσα.

Το πῶς, ἀπτό το ζῶο, γίνηκε βασιλιάς ἐκεῖνου του τόπου, μήτε ο ἴδιος, μήτε ἄλλος κανεῖς τὸ γνόριζε. Γιὰ τη γενιά του, εἶχε τὴν ιδέα, πως την ἔκαμε κάποιος θεός. Γιὰ το βασίλειο του, τους εἴτανε ο κόσμος ὅλος. Γιὰ τη βασιλεία του, πως ὅλα γενήκανε γιὰ λόγου του.

Βασίλισσα δὲν εἶχε γιατί ὅλες οι γυναῖκες εἴτανε δικέστου και καμιὰ δε θεωρούσε ἴση μ' ἐκεῖνονα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πως στὸν τόπο ἐκεῖνο, το ζῶο ἐκεῖνο, εἴτανε το ξυπνότερο και τελειώτερο ἀπ' ὅλα τᾶλλα. Βασίλευε το λοιπόν, σαν ἕνας τέλειος νοικοκύρης του τόπου. Ζῶα, φυτὰ, στεριᾶς και θάλασσες και τὸν ἀγέρα ἀκόμα, ὅλα, ἐνοοούσε να τάχει στη διάθεσθου. Και ἐστοντας και εἴτανε βασιλιάς, ἔκανε ὅτι ἠθέλε, χωρὶς νὰ δώσει κανενὸς λογαριασμό. Ἐχτιζε και χαλούσε και ξανάκανε μήτε βουνό, μήτε πέλαγο, μήτε ποτάμι, μήτε δέντρο, μήτε ἀγρίμι, μήτε μέταλο τῆς γῆς, ἀφήκε στη θέση του. Ὅλα ἐνοοούσε να τα ἰσιάζει σαν που του ἀρεζε.

Ἐδὼ που τα λέμε, πλιότερο χαλούσε παρὸ που ἰσιάζε. Μέρα και νύχτα ἐργαζότανε και κανέναν δεν ἔμενεν ἐφχαριστημένους πλὸ την ἐργασιά του.

Ἀν κᾶκανε πολλὰ ξυπνὰ πράματα, βαπόρια, σιδερόδρομους, τηλέφωνα, ἀεροπλάνα, ἔχανε τον καιρό του και σε τόσα ἄλλα — ἀγροῦστα πράματα, που τὰ ονόμαζε, ὀρησκείες, φιλοσοφίες, νόμους, ωραίες τέχνες, σε τόσα βλαβερὰ και ἐπιζήμια, θωρακωτὰ,

κανόνια, πολέμους, στολῖδια και μαγειρικῆς, που εἴτανε πλιὸ καταστροφὴ παρὰ ὠφέλεια στὸν τόπο του.—

Μῶλῃτου τη σοφία και τη δύναμη, εἴτανε πράματα ἀπλούστατα και φυσικότατα, που ο βασιλιάς, ὄχι μόνο δεν τᾶξερε ἀλλὰ και τὰ φοβότανε. Σεισμοί, ἀστροπελέκια, τρικυμίες, φωτιές, πλημμύρες, ἀρώστιες, θάνατοι, τρομάρα τον ἔπιανε σαν τᾶκουε.

Ποῖος ὅμως νὰ μιλήσει, σ' ἐκεῖνο τον τόπο, που το ζῶο ἐκεῖνο, εἴτανε το πᾶν; Τὰ ὅμοια του τα ζῶα, ἀσπρα, μάβρα, κίτρινα και κόκινα, τον ὑπακούανε τυφλά. Τὰ ἄλλα τα καημένα τον τρέμανε. Τὰ φυτὰ και τὰ μέταλα τᾶκανε σαν πουήθελε. Μόνο η γῆ, η θάλασσα κι' ο ουρανὸς τον πέρνανε γιὰ τρελὸ και τὸν περιφρονούσανε.

Ὁ βασιλιάς, αν και ζῶο, τῶχε καημὸ να μὴ μπορεῖ να τάχει κι' ἀπτὰ στη διάθεσθου. εἰς ἕνα καιρὸ θαρούσε πως η γῆ, εἴτανε γεμάτη ἀπὸ στοιχεῖα και φαντάσματα, η θάλασσα γεμάτη ἀπὸ γοργόνες και νεράιδες, ο ουρανὸς γεμάτος ἀπὸ ἀγγέλους και διαβόλους και ἄλλα κακὰ και καλὰ πνέματα, που δὲ μπορούσε νὰ τᾶγγίξει καν.

Μέρα την ἡμέρα κατάλαβε ὅμως, πως τίποτα δεν εἴτανε ἀπὸ δάφρα, και ἀποφάσισε νὰ βάλει χέρι και σᾶφτὰ. Γιὰ τη γῆ ἔκανε πελώρια τρυπάνια, γιὰ τη θάλασσα υποβρύχια και βουτηχτικῆς μηχανές, γιὰ τον ουρανὸ τηλεσκοπία και μπαλόνια. Και σὺν τᾶβαλε σε ἐνέργεια, ἀνέβηκε σᾶνα ψηλὸ βουνὸ και εἶπε.

— Ἐγὼ, το ζῶο, θα γείνω ο βασιλιάς ὅλου του κόσμου!

Μιά φωνὴ ἀκουσθῆκε ἀπὸ μέσα ἀπὸ το βουνό:

— Παιδὶ ἀνόητο! Ἀντὶ να γυρέβεις ἄλλους κόσμους μάθε πρώτα να ζεῖς και να βασιλέβεις τον τόποσου!

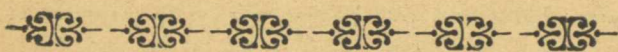

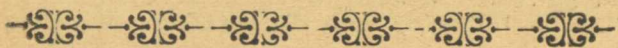

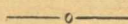
Τὰ γραφεῖα τῶν « Χρονικῶν » μετεφέρθησαν στὸ Μουμχανέ, Ριφαὰτ - Χὰν, ἀριθ. 15.

Δ Η Λ Ω Σ Η

Ἀντιπρόσωπος τῶν « Χρονικῶν » γιὰ τὴν Ἑλλάδα διορίσθηκε ὁ κ. Εὐστράτιος Δραγῶνας, στὸν ὅποιον παρακαλοῦνται νὰ ἔχουν κάθε ἐμπιστοσύνη οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ὁ κ. Ε. Δραγῶνας ἀναχωρεῖ τὴν ἐβδομάδα αὐτή.

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ τῶν « Χρονικῶν » τοῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν, ὅσοι δὲν πλέρωσαν ἀκόμη τὴ συνδρομὴ τους, νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα. Ἀλλοιῶτα δ' ἀναγκασθούμε νὰ διακόψουμε τὴν ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

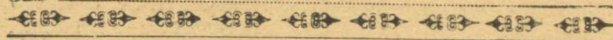

ΒΑΡΙΕΤΕ

Μέσα στὸ δεκαπενταήμερο αὐτὸ ἡ πόλη μας εὐτύχησε ν' ἀπολαύσῃ ὀλίγη θεατρικὴ ζωὴ. Ἡ δυνατὴ Γαλλίδα τραγωδὸς κυρία Σωσάνα Δεπρὲ μᾶς συνάρπασε μὲ τὴν ἀρμιοικὴ καὶ ὑψηλὴ τῆς τέχνης. Στὴ « Νόρα » μάλιστα μπόρεσε καὶ ἀποκάλυψε ὅλο τὸ τάλαντό της. Ὑπῆρξαν στιγμὲς ποὺ οἱ καλοὶ ἀκροατῆς τῆς ἐβουβαίνονταν ἀπὸ θαυμασμό. Ἀποροῦμε ὅμως γιὰ τὴν παράλειψη τὴν πιὸ χαρακτηριστικὴ καὶ χαρακτηριστικώτατη σκηνὴ ποὺ παίζει ἡ Νόρα μὲ τὰ παιδιὰ της; Στὸ μέρος αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ Ἰψεν φάνηκε κολοβό. Θὰ πικρατηροῦσαμε καὶ ἕνα ἄλλο στὴ διάσκημο τραγωδῶ. Ἐδωσε ἕξι παραστάσεις στὴν πόλη μας. Κέρδη βέβαια πολλὰ δὲν ποίμενε. Γιὰ τοὺς λοιποὺς δὲν ἀνέβαζε στὴ σκηνὴ ἔργα δυνατά: Καὶ ὄχι τῆς ρουτίνας; Μήπως νόμισε πὼς τὸ δημόσιο τῆς πόλης μας δὲν μποροῦσε νὰ τὰ χωνεύσῃ; Ἀστυχῶς φαίνεται πὼς μὴ τέτοια ἰδέα ἐπικρατεῖ σιτοὺς Εὐρωπαίους καλλιτέχνης γιὰ τοὺς περιφρονημένους ἐμᾶς.

Νὰ διοῦμε ὡς πότε θὰ τὸ ἐπιτρέπουμε αὐτό. Ἴσως μαμιά φορὰ ἔχουν δίκαιο, ἀλλὰ μόνον καμιά φορὰ. Ὅταν παραδείγματος χάριν τὸ ἀκροατήριον γελᾷ στὴν πιὸ οὐγκνητικὴ στιγμὴ, ὅπως γίνηκε μὲ τὴν παράσταση τῆς « Νόρας » ποὺ τὸ καλοφορεμένο καὶ ντεκολαρισμένο ἀκροατήριον ξεσποῦσε σὲ δόλμυια γέλια, ἐνῶ

ἔπρεπε νὰ κλάψῃ, δίδεται εἰς ἀφορμὴ καὶ στρέφεται ἢ, περιφρόνηση τῶν καλλιτεχνῶν σὲ μᾶς. Καὶ τότε μᾶς ταΐζει μὲ τὸ φαί ποὺ μποροῦσαμε νὰ χωνεύσουμε. Μ' αὐτὸ εἶπαμε δὲ γίνονται πάντα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Π. Πέραν. — Μᾶς μαλλόνετε σχεδὸν γιὰ τὸ γράφομε γιὰ τὸ ἑλληνικὸ θέατρο. Τί θέλετε νὰ γράφομε; Μήπως γιὰ τὰ ἔργα ποὺ παίζει ἢ γιὰ τὴν ἐπόκηση τῶν ἠθοποιῶν; Ἀστυχῶς τὰ ἔργα εἶναι τῆς ρουτίνας καὶ κακοδιαλεγμένα. Οἱ ἠθοποιοὶ δὲ δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ γίνῃ ἰδιαιτέρος γι' αὐτοὺς λόγος. Ἡ κυρία Ρ. Νίκα μιμεῖται τὴν Κοιποπόλη, χωρὶς νὰ εἴη πλησιάζῃ. Ἡ τέχνη τῆς λοιπὸν εἶναι δουλική. Δὲν εἶναι προτιμώτερον νὰ θαυμάζῃ κανεὶς τὸ πρωτότυπον, παρὰ τὴν παραποίησιν; Ὁ κ. Δεπενιώτης; ἔχασε τὴν ἀξίωσιν καλοῦ ἠθοποιοῦ. Οἱ μορφαμοὶ του καὶ ὁ τόπος τῆς ἀπαγγελίας του μᾶς ἔχουν ἀπογοητεύσει. Νομίζει κανεὶς πὼς κουδίζῃ ἕνα ἀνδρείκειο. Ἀρχίζει πάντα ἀπὸ τὸν ὑψηλότερον τόπον καὶ κατεβαίνει στὸ χαμηλότερον, γιὰ νὰ ξαναβῇ πάλι στὸν ὑψηλότερον χωρὶς λόγο. Ποιὲ δὲν ψυχολογεῖ τοὺς χαρακτήρας ποὺ παίζει. Οἱ κινήσεις του εἶναι λανθασμένες καὶ ἡ στάση του πολλὰ φορὰς τὴν κάμει νὰ μοιάζῃ σὸν ὄρθιον πιῶμα. Κάποιοι τὴν χαρακτηροῦσε γερμανολαϊκὴ. Ὁ κ. Φύροτ δὲν εἶναι κακός. Εἶναι πολὺ καλὴ, μὲ κάποια ὅμως ὑπερβολὴ ποὺ καὶ ποῦ. Ἡ κυρία Φύροτ. Ὁ κ. Νίκας ἀγαπᾷ γιὰ ἕνα θίασο. Ἐξαιρέση κάμει ἢ κυρία Παρασκευοπούλου. Αὐτὴ ἔχει δικὴν στῆλ καὶ ἡ χάρις τῆς δὲν εἶναι δανειομένη. Εἶναι φυσικὴ καὶ πάντα μελετημένη. Φαίνεται πὼς ἀγαπᾷ τὴν τέχνην τῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ τέχνη τῆς τὴν ἀγαπᾷ. Θὰ τῆς συμβουλεύαμε νὰ ζητήσῃ καλῆτερον καλλιτεχνικὸ περιβάλλον. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μας γιὰ τὸ θίασο τῆς κυρίας Νίκα καὶ τοῦ κ. Φύροτ. Ἐὰν οἱ εἶθε εὐχαριστημένοι, ἐμεῖς ὅμως μὲ λαχάρια προσμένουμε τὸν ἐρχομὸ τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Κοιποπόλης, γιὰ ν' ἀπολαύσουμε μερικὰς καλλιτεχνικὰς ὄρας. Μὲ τίς λατῆρας δὲν παίζονται οἱ Βάγνερ καὶ οἱ Μαιτόβερ. Γι' αὐτὸ σκεπτόμαστε πὼς ἂν ἐπιχειροῦσε ὁ θίασος νὰ παίξῃ ἔργα τῆς προκοπῆς; θὰ μᾶς ἀηδίαζε περισσότερο.

Κον Μ. Πέραν. — Γιὰ τὴν Πρωτοχρονιὰ ἔχουμε ἀκόμη καιρὸ. Καὶ ὅμως ἐμεῖς οἱ προοφύρομε ἀπὸ τὴν ὁδὸν σας.

Μιλεῖς τὴ γλῶσσα, ποὺ ἐβύζαξες; — Ντροπὴ σου!

Μιλεῖς τὴν Θουκυδίδειον; — Τιμὴ δική σου!

Μιλεῖς τὴ γλῶσσα ποῦμαθες; — Κακὸ δικό σου!

Μιλεῖς ἀρχαῖα; — Ἐδεσες τὸ γαῖδαρό σου!!

Θὰ τὸ βρῆτε στὸ καινούριον ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου.

Κον Α. Δ. Σμύρνη. Ἐχετε τὴν ἰδέαν οὐ ἐργάσατε διήγημα; Καὶ ἀπαιτεῖτε νὰ δημοσιευθῇ καὶ μὲ τὴν εἰκόνα σας. Δὲν θὰ σᾶς κάνουμε ἕνα τέτοιο κακὸ. Ὁχι. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ εἴχουμε σὶν κάλαθο τῶν ἀχρηστων.

Κον Α. Σ. Ἰνδίες. Διαβάσαμε τὸ γράμμα σας. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικόν. Μὰ πὼς δὲν καταλάβατε τὴ λέξη: ὄργιστο; Εἶναι τόσο κοινὴ. Τὸ περιεχόμενον θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ τὴ νοήσετε. Ἡ χειμερινὴ περίοδος ἄρχισε. Τὸ ζήτημα τοῦ διαγωνισμοῦ; Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς γράψετε ἀμέσως. Περιμένοιτε καὶ τίς ἄλλες ὑποσχέσεις σας.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Τύποις Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ.

Κουρσοῦμ Χὰν ἀρ. 3